

[Hans Schmidt.]

en eller anden journalist havde brygget noget sammen, som jeg nu skulle stå skole-ret for. Så galt gik det ikke, og det kan vi lade ligge. Men sådan kan et forkert citat altså virke.

I øvrigt var det heller ikke en artikel, som alene omhandlede markedsplanerne, men den var en hel samling af kommentarer til forhold, som jeg syntes havde sådanne behov. Deriblandt er der f. eks. et forhold fra heftet „æ Rummelpot“, som en af mine egne benyttede til at spænde ben med, og artiklen har overskriften „Tiltro og mistro“, en titel, som jo synes at være mere ram-mende, end jeg anede.

Det ærede medlem hr. Lannung har taget sig for på grundlag af citatet at se „på den rolle“ — det er det ærede medlems ord — jeg mente „at burde indtage i det store markedsspørgsmål“, og den „vurde-ring af egen betydning“, der skulle ligge til grund herfor.

Denne vurdering, som det ærede medlem foretager af min såkaldte „rolle“, er igen et resultat af et løsevet citat. For i artiklen henholder jeg mig udtrykkelig til en ytring fra dansk-sønderjysk side, som gik ud på, at vi dernede ikke havde nogen som helst indflydelse på disse begivenheders gang, fordi afgørelsen blev truffet på et langt højere plan. Ved min korte bemærkning ville jeg imødegå denne opfattelse, og det vil det ærede medlem formentlig give mig ret i; for det er jo demokratiets kende-mærke, at enhver stemme bliver hørt — også dem fra grænselandet. Det drejede sig da heller ikke alene om mindretallet, men om grænselandet som helhed, og jeg vil også minde om, at jeg hver gang og konsekvent har udtalt mig til gunst for et samarbejde.

Der er dog endnu en baggrund for citatet, som alene vedrører mindretallet, og som det ærede medlem ikke kan vide noget om, men som jeg aldeles ikke vil lægge skjul på. Det var hændt, at talere, som havde ytret sig til markedsspørgsmålet, sluttede med at sige: men det har vi jo ingen indflydelse på. Denne fatalistiske opfattelse ville jeg imødegå, som enhver ville gøre det. Men nu har det ærede medlem hr. Lannung jo leveret det bevis, jeg manglede, og det takker jeg det ærede medlem for.

Så giver det ærede medlem udtryk for den opfattelse, at det ville have været en mere naturlig konsekvens af vor vilje til et positivt forhold til den danske stat, hvis mindretallet havde besluttet sig til at støtte de kræfter inden for fællesmarkedet, der målbevidst arbejder for det videst mulige samarbejde mellem de seks og de syv — og i denne forbindelse nævner det ærede medlem de fire nordtyske landes bestræbelser i så henseende.

Om de fire nordtyske landes bestræbelser står i modstrid med mine bestræbelser, ved jeg ikke; det har jeg ikke spurgt om, og det er heller ikke givet. Men bortset herfra vil jeg gerne sige, at jeg synes det er en ejendommelige opfattelse, at jeg skulle støtte kræfter af den ene eller den anden retning i fællesmarkedet. Jeg rejser heller ikke rundt i Europa for at finde ud af, hvem der mener hvad om noget, som kan blive aktuelt om et stykke tid, for så eventuelt at komme til at lide den tort at skulle kuldkaste et standpunkt, jeg har indtaget tidligere. Deri kan der heller ikke ligge nogen mission, som det ærede medlem er villig til at indrømme mindretallet, og i øvrigt var det sket, længe før de fire lande trådte i aktion. Når der er noget, jeg er bange for, så er det netop det at spørge, for så ville jeg med 100 pct. sikkerhed miste min uafhængighed. Jeg har erfaring for, at jeg står mig bedst ved ikke at spørge for meget — at jeg står her på denne taler-stol, er i sig selv beviset.

For mig at se er det eneste naturlige dette, at jeg ud fra egen vurdering og på eget ansvar tager stilling til de spørgsmål, der måtte foreligge. Og jeg vil tilføje, at jeg ikke først finder på det nu i markedsspørgsmålet; sådan har jeg gjort siden jeg trådte mine politiske barnesko. Det gjorde jeg for ca. 22 år siden — som jeg allerede har antydnet — og det gjorde jeg f. eks. i spørgsmålet om 5 pct.-klausulen — for at nævne noget, der ligger nærmere ved.

Men jeg tror også, det høje ting kan være bedst tjent hermed. Jeg siger åbent og ærligt min mening, og der er i min holdning ikke noget underliggende politisk sigte, som det ærede medlem mente at måtte antyde. Man ved, hvor man har mig; jeg tager konsekvensen af mine ord, og for fuldstændighedens skyld vil jeg også tilføje, at jeg